



# ЮВЛЕЙСКИ

ЮНОШИ

## Йосифъ.

Той се роди въ земята „на сино-ветъ на Изтокъ“, когато родители-тъ му живѣха още при дѣдо си Лавана.

Малко и хубаво детенце, въ чиито очи се отразяваше блѣсъка на синьото източно небе — Йосифъ бѣше радостъ за баща си Якова. Наистина Яковъ имаше дванадесетъ сина, но отъ тѣхъ обичаше най-много него. И имаше за какво да бжде обичанъ Йосифъ. Ведно съ външната си красота, той имаше още по-голѣма вътрешна такава. Душата му бѣ сжщо тѣй чиста, както бѣха чисти очитѣ му. Сърдцето му — нѣжно, както бѣлото му детско лице. Обичѣта му къмъ родители и братя — гореща, както погледа на очитѣ му. Вѣрата му въ Бога — силна, като мишцитѣ му. А овсенъ това, много душевни бисери красяха сърдцето му, както кждритѣ — главата му. Единственъ синъ на майка си — Рахилъ, втората жена на Якова, Йосифъ бѣ заобиколенъ съ особени грижи. Майка му, жена стройна, съ „хубаво лице“ и нѣжна душа живѣше съ мисълта да направи отъ него човѣкъ приятенъ Богу и добъръ за хората. И Йосифъ слушаше мждритѣ съвети на майка си и се стремѣше да върши

дѣла, приятни въ очитѣ ѝ. Макаръ и още малъкъ, той старателно помагаше на баща си и братята си, както по пжтя отъ Месопотамия до Ханаанъ, когато се преселваха, така и отъ Ханаанъ до Ветиль, когато бѣгаха отъ отмъщението на Ханаанци. Въ тия странствувания, той придружаваше стадата, пазѣше овцетѣ, помагаше при водопой. Често дори, той оставаше съ братята си на полето. И когато нощта разперваше криле, и звездитѣ се нареждаха да поздравятъ изгрѣва на луната, той лѣгаше на меката трева, прегръщаше малкитѣ бѣли агънца, вслушваше се въ свирката на братята си и се вглеждаше въ безбрѣжния небесенъ океанъ. Тогава душата му литваше нагоре къмъ небето. Тя чувствуваше величието на Бога и благодатѣта Му къмъ хората, и Йосифъ заживѣваше съ тая благодатъ и обичѣта му къмъ Твореца и хората ставаше все по-силна.

При пжтуването за Ветиль, майка му умрѣ. Той остана сиракъ безъ майчина милувка и грижи. Това накара баща му още повече да го обикне. Но братята му не мислѣха така. Тѣ тайно му завиждаха. Намразиха го. Той виждаше всичко. Чувствуваше злобата имъ, но не имъ се сърдѣше. Напротивъ, непреставаше да храни сжщата